

Zaslání vyjádření

O porušení práva na soudní ochranu v takové intenzitě, aby mělo za následek kasační zásah Ústavní soudu, zpravidla nepůjde, jestliže soud sice nezašle stěžovateli k replice vyjádření státního zástupce, zároveň však vyjádření neobsahuje žádné nové argumenty, ale pouze obecné teoretické závěry a reprodukci argumentace, která již byla v řízení před soudy nižších stupňů uplatněna, a k níž měl stěžovatel možnost se v předchozích fázích řízení vyjádřit.

(Nález Ústavního soudu České republiky sp.zn. I.ÚS 3287/23 ze dne 9.10.2024)

Ústavní soud rozhodl o ústavní stížnosti stěžovatele M. W., zastoupeného JUDr. P.Š., advokátem se sídlem P., proti rozsudku Okresního soudu v Rokycanech sp. zn. 3 T 76/2022 ze dne 27. 3. 2023, usnesení Krajského soudu v Plzni č. j. 50 To 138/2023-419 ze dne 29. 5. 2023 a usnesení Nejvyššího soudu č. j. 11 Tdo 819/2023-455 ze dne 19. 9. 2023, za účasti Okresního soudu v Rokycanech, Krajského soudu v Plzni a Nejvyššího soudu, jako účastníků řízení, a Okresního státního zastupitelství v Rokycanech, Krajského státního zastupitelství v Plzni a Nejvyššího státního zastupitelství, jako vedlejších účastníků řízení, tak, že ústavní stížnost se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen "Ústava") a § 72 a násl. zákona č. [182/1993](#) Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "zákon o Ústavním soudu"), se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označených rozhodnutí s tvrzením, že jimi byla porušena jeho ústavně zaručená práva zakotvená v čl. 1, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina"), ve spojení s čl. 89 odst. 2 Ústavy, a čl. 1 a čl. 6 Dodatkového protokolu k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod [pozn. stěžovatelem je zřejmě zamýšlen čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva")].

2. Jak vyplývá z ústavní stížnosti, přiložených dokumentů a zapůjčeného spisu, napadeným rozsudkem Okresního soudu v Rokycanech byl stěžovatel uznán vinným přečinem výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1 trestního zákoníku a pokračujícím přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Toho se měl dopustit stručně řečeno tím, že řídil auto přesto, že měl uložen zákaz řízení motorových vozidel, a že ve svém vozidle převážel nákupní tašku s látkami, které obsahovaly suroviny obecně způsobilé k nedovolené výrobě omamných a psychotropních látek, konkrétně metamfetaminu. Za tyto přečiny, a za sbíhající se přečiny maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kterým byl stěžovatel uznán vinným rozsudkem Okresního soudu Plzeň - město sp. zn. 5 T 38/2021 ze dne 7. 12. 2021, byl stěžovateli uložen souhrnný trest odnětí svobody v trvání 20 měsíců.

3. Krajský soud v Plzni napadeným usnesením stěžovatelovo odvolání proti rozsudku okresního soudu podle § 256 trestního řádu zamítl. Proti tomuto usnesení podal stěžovatel dovolání, ke kterému se vyjádřilo Nejvyšší státní zastupitelství (č. l. 447-448).

4. Nejvyšší soud nejprve uvedl, že pokud v posuzované věci odvolací soud rozhodl tak, že podle § 256

trestního řádu odvolání obviněného zamítl (rozhodl po věcném přezkoumání), je zjevné, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) trestního řádu přichází v úvahu pouze v té jeho variantě, jež předpokládá spojení s některým z dalších dovolacích důvodů [podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) trestního řádu]. Tímto dovolacím důvodem byl pak stěžovatelem uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu. Nejvyšší soud shledal, že stěžovatelovo dovolání neodpovídá jím uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) trestního řádu, neboť konkrétní dovolací argumentaci nelze podřadit nejen pod výše označený důvod dovolání, ale ani pod žádný jiný zákonný dovolací důvod. Zároveň Nejvyšší soud nedospěl k závěru, že by postupem soudů nižších stupňů byl porušen některý z komponentů práva obviněného na soudní ochranu. Závěr okresního soudu o vině v případě obou trestných činů popsal jako založený na akceptovatelných hodnotících úvahách na racionálním a logickém základu, vycházejících z vážení každého provedeného důkazu. Taktéž uvedl, proč nelze přisvědčit argumentaci stěžovatele o porušení principu in dubio pro reo.

II. Argumentace stěžovatele

5. Stěžovatel namítá, že se okresní soud nevypořádal se skutečností, že za základ svého rozhodnutí považoval i úřední záznam o provedení jeho silniční kontroly (číslo listu 1-3 spisu) a úřední záznam sepsaný podle § 158 odst. 3 trestního řádu. Z předmětného rozsudku není podle stěžovatele zřejmé, že si s jejich čtením, tj. použitím jako důkazu v hlavním líčení, vyžádal soud souhlas obžalovaného. Bez tohoto souhlasu není možné považovat úřední záznam sepsaný na základě § 158 odst. 3 trestního řádu za důkaz (a contrario § 211 odst. 6 trestního řádu). Stěžovatel namítá, že uvedeným postupem zatížil okresní soud řízení vadou. Dále stěžovatel namítá, že soud prvního stupně nepřistoupil k aplikaci právní zásady in dubio pro reo, tím, že svůj rozsudek řádně neodůvodnil.

6. V neposlední řadě má stěžovatel za to, že Nejvyšší soud porušil jeho právo na spravedlivý proces, když mu nedoručil vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství k jeho dovolání. Je přesvědčen, že mu tím bylo upřeno právo na rovnost v právech a právo na spravedlivý proces, přičemž odkazuje na nález sp. zn. IV. ÚS 1132/2022 ze dne 15. 11. 2022 a sp. zn. III. ÚS 2300/2021 ze dne 8. 11. 2023.

III. Vyjádření účastníků řízení

7. Nejvyšší soud ve vyjádření ke stěžovatelově první námitce uvedl, že policejní orgán je před zahájením trestního stíhání kromě jiného oprávněn požadovat vysvětlení od fyzických osob. O obsahu podaného vysvětlení sepíše podle § 158 odst. 6 trestního řádu úřední záznam, k jehož provedení jako důkazu je v řízení před soudem nutný souhlas státního zástupce a obžalovaného (§ 211 odst. 6 trestního řádu). O takovou situaci se v posuzované věci vůbec nejednalo, neboť z ničeho nevyplývá, že by policejní orgán před zahájením trestního stíhání pořizoval jakýkoli úřední záznamy obsahující vysvětlení ve smyslu § 158 odst. 3, 5 a 6 trestního řádu. Za této situace proto ani soudy nemohly postupovat podle § 211 odst. 6 trestního řádu, což lze dovodit i z obsahu soudních rozhodnutí, v nichž není zmínka o čtení úředního záznamu postupem podle § 211 odst. 6 trestního řádu. K namítanému nedoručení vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství k replice uvedl, že z obsahu spisového materiálu nebylo možno dohledat, zda došlo k zaslání tohoto vyjádření stěžovateli, resp. jeho obhájci, a pokud se tak nestalo, pak zřejmě nedopatřením. Zároveň konstatoval, že k obsahu zaslání vyjádření státního zástupce nepřihlížel, když na rozdíl od jeho návrhu na odmítnutí dovolání jako zjevně neopodstatněného podle § 265i odst. 1 písm. e) trestního řádu, dovolání stěžovatele bez dalšího odmítl podle § 265i odst. 1 písm. b) trestního řádu, jako na dovolání podané z jiných než ze zákonných důvodů.

8. Okresní soud uvedl, že úřední záznam (č. 1. 1-3) byl čten a předkládán k nahlédnutí v souladu s § 213 odst. 1, 2 trestního řádu během hlavního líčení konaného dne 27. 3. 2023. Konstatoval, že stěžovatel k tomuto postupu neměl připomínek, což vyplývá mimo jiné z protokolu z hlavního líčení, o kterém byl pořizován i zvukový záznam. Spolu s tímto byly čteny a předkládány k nahlédnutí i další

listiny, které jsou obsahem spisu (přehled na č. 1. 385-389). Podle okresního soudu byl dodržen postup podle § 213 odst. 1, 2 trestního řádu, kdy k předložení k nahlédnutí a čtení listinných důkazů není nutné zajistit souhlas obžalovaného. Pokud by se jednalo o postup ve smyslu stěžovatelem namítaného § 211 odst. 6 trestního řádu, pak by se o porušení tohoto ustanovení a zásahu do práv obžalovaného hovořit dalo, k tomuto však nedošlo, jelikož úřední záznam byl pouze čten a předkládán k nahlédnutí jako další listiny náležející do spisu, a tímto záznamem bylo poukazováno pouze na skutečnost, že bylo policejní hlídkou zastaveno předmětné vozidlo a kdy k tomuto došlo. Základem napadeného rozhodnutí pak nebyl předmětný úřední záznam, ale celá řada jiných důkazů - např. výpovědi svědků pana K. a pana Č., fotografie, odborné zkoumání z oboru kriminalistiky, odvětví chemie a fyzikální chemie a z odvětví genetiky.

9. Krajský soud ve vyjádření uvedl, že v napadeném usnesení reagoval na tehdy uplatněné námitky stěžovatele a své úvahy vysvětlil v odůvodnění svého rozhodnutí, na jehož obsah odkázal.

10. Státní zástupce okresního státního zastupitelství uvedl, že skutečnosti, které by měl předmětný úřední záznam prokazovat, byly prokázány i jiným způsobem, když sám stěžovatel v rámci své výpovědi mj. potvrdil, že byl pronásledován a následně i kontrolován policií, včetně toho, co řekl k zajištěné tašce. K žádné vadě řízení, která by způsobila důkazní nouzi, tak nemohlo dojít. Stěžovatel pak tuto námitku neuplatnil ani v rámci odvolání, ani v rámci dovolání.

11. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství uvedl, že stěžovatelovu námitku týkající se údajně nezákonně provedeného důkazního prostředku je nutné považovat za nepřijatelné argumentační novum, neboť ji ve svém dovolání neuplatnil. I pokud by Ústavní soud dospěl k závěru, že nalézací soud provedením jmenovaného důkazního prostředku pochybil, a považoval tuto část ústavní stížnosti za projednatelnou, má za to, že postupem okresního soudu nebylo materiálně porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces. Daný důkazní prostředek totiž nelze považovat za jediný či rozhodující usvědčující důkaz ani za usvědčující důkaz se značnou vahou. Při hodnocení ústavní konformity napadeného usnesení Nejvyššího soudu je namístě vzít v potaz, zda vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství přineslo pro postup nebo výsledek trestního řízení nějaké nové relevantní argumenty nebo důkazní návrhy vedoucí ke zvrácení výsledku řízení [srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 4. 2021 sp. zn. IV. ÚS 3418/18 (N 75/105 SbNU 279)]. V projednávané věci však stručné vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství ze dne 7. 9. 2023 č. j. 1 NZO 683/2023-16 takový charakter zjevně mít nemohlo. K námitce in dubio pro reo uvedl, že se jí obecné soudy řádně zabývaly a odkázal na body 23. - 26. usnesení Nejvyššího soudu ve stěžovatelově věci. Ústavní stížnost navrhl odmítnout jako zjevně neopodstatněnou, popřípadě navrhl, aby ji Ústavní soud zamítl.

12. Stěžovatel možnosti repliky k vyžádaným vyjádřením nevyužil.

IV. Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

13. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a dospěl k závěru, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem, který byl účastníkem řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Stěžovatel vyčerpал všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva; ústavní stížnost je přípustná (§ 75 odst. 1 téhož zákona a contrario).

V. Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

14. Předmětem přezkumu Ústavního soudu bylo posouzení ústavní konformity napadených rozhodnutí. Ústavní soud po posouzení ústavní stížnosti, napadených rozhodnutí, obsahu spisu a

vyjádření účastníků dospěl k závěru, že ústavní stížnost je nedůvodná.

15. Stěžovatel předně namítá, že základ rozhodnutí okresního soudu, kterým byl trestně odsouzen, představoval i úřední záznam o provedení jeho silniční kontroly (číslo listu 1-3 spisu vedeného okresním soudem), sepsaný podle § 158 odst. 3 trestního řádu, aniž by k tomuto postupu byl vyžádán souhlas podle § 211 odst. 6 trestního řádu. Takovou námitku však stěžovatel mohl uplatnit už dříve, v řízení před trestními soudy, neboť v zásadě jí namítá nezákonnost proti němu použitého důkazu. Tak ovšem neučinil, neboť z napadených rozhodnutí ani ze stěžovatelova odvolání (č. l. 406?407), ani dovolání (č. l. 440-442) neplyne, že by podobnou argumentaci vznesl. Vzhledem k tomu je však taková v ústavní stížnosti nově vznesená námitka materiálně nepřipustná (viz nálezn sp. zn. III. ÚS 377/20 ze dne 2. 8. 2022, body 22 až 25).

16. Ústavní soud nemohl přisvědčit ani stěžovatelově námitce, že v jeho věci měly obecné soudy porušit pravidlo in dubio pro reo, když vyložily skutkový stav odlišně od verze, kterou přednesla obhajoba. Dospěl totiž k závěru, že se jí obecné soudy řádně zabývaly. Právo na přístup k soudu (čl. 36 odst. 1 Listiny) ani právo na spravedlivý proces (čl. 6 odst. 1 Úmluvy) nezaručují, že výsledek řízení bude odpovídat očekávání účastníka řízení a že všechny jím tvrzené skutečnosti budou akceptovány, ale poskytuje "pouze" záruku, že řízení před nezávislým a nestranným soudem bude probíhat podle předem stanovených pravidel, což se v tomto případě stalo. Presumpce neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny) poskytuje záruku, že obviněný je považován za nevinného do pravomocného rozhodnutí o vině. Zásada in dubio pro reo znamená, že pouze v případě, kdy objektivní pozorovatel nemůže ani jednu z možných verzí odmítnout (nestačí subjektivně vnímaná pochybnost obviněného či alternativní verze skutkového děje), musí být aplikována verze pro stíhaného příznivější. Postačí odkázat na obsah odůvodnění napadeného usnesení Nejvyššího soudu (body 23-26), ve kterém Nejvyšší soud rozebral, proč nelze uvěřit stěžovateli, že vezl přehledně uspořádanou tašku s věcmi k nedovolené výrobě omamných a psychotropních látek, konkrétně metamfetaminu, do kontejneru na tříděný odpad.

17. Z vyžádaného spisu vedeného okresním soudem jakož i vyjádření Nejvyššího soudu vyplývá, že vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství nebylo zasláno stěžovateli k případné replice. V této skutečnosti lze spatřovat porušení povinnosti Nejvyššího soudu, která vyplývá z principu rovnosti účastníků řízení a zásady kontradiktornosti řízení, byť není v trestním řádu formulována výslovně. Ústavní soud proto posuzoval, zda toto pochybení znamenalo také porušení odpovídajících základních práv stěžovatele.

18. Součástí práva na spravedlivý proces je mimo jiné ústavně přikázaná kontradiktornost řízení, tj. právo všech účastníků řízení rovnocenně procesně působit na rozhodující soudní orgán plynoucí z čl. 37 odst. 3 Listiny, přičemž dané ustanovení Listiny je aplikovatelné na všechny druhy soudního řízení včetně řízení trestního [viz např. nálezn sp. zn. I. ÚS 569/05 ze dne 11. 5. 2006 (N 100/41 SbNU 293)]. Byť je postavení státního zástupce a obviněného zejména v přípravném řízení odlišné od postavení stran civilního sporu, musí při jakémkoli soudním rozhodování v trestním řízení fakticky docházet k naplnění procesní rovnosti těchto účastníků. Jen tak lze vnímat proces jako férový. Stejně je i v trestním řízení nutno důsledně naplňovat právo se vyjádřit zaručené čl. 38 odst. 2 Listiny. Toto základní právo je podle dřívějšího výkladu Ústavního soudu [viz např. nálezn sp. zn. I. ÚS 2025/10 ze dne 14. 10. 2010 (N 210/59 SbNU 69) nebo nálezn sp. zn. IV. ÚS 269/05 ze dne 27. 6. 2005 (N 129/37 SbNU 629)] i výkladu ESLP (viz např. rozsudek ve věci Vokoun proti České republice ze dne 3. 7. 2008, stížnost č. 20728/05, § 25) třeba chápat nejen jako možnost vyjádřit se ke všem prováděným důkazům a předložit skutečnosti nutné k obhájení svých nároků, ale také jako právo být seznámen s každým podáním nebo stanoviskem, jejichž účelem je ovlivnit rozhodování soudu, a k těmto mít také možnost se vyjádřit.

19. Princip rovnosti účastníků řízení a související zásada kontradiktornosti řízení se v trestním řízení

uplatní také při rozhodování o dovolání. Ústavní soud v minulosti konstatoval, že nezaslání vyjádření státního zástupce dovolateli k replice, nebylo-li dovolacím soudem rozhodnuto ve prospěch dovolatele, může mít za následek porušení základního práva na soudní ochranu (např. nález sp. zn. I. ÚS 3235/15 ze dne 26. 4. 2016). Vždy je rozhodný obsah daného vyjádření v kontextu dosavadního průběhu řízení. Nepostačuje, bude-li nezaslání vyjádření z hlediska výsledku dovolacího soudu toliko pochybením formální povahy (srov. nález sp. zn. III. ÚS 2300/21 ze dne 8. 11. 2023).

20. Pro posouzení poslední stěžovatelovy námítky je proto nutné stručně shrnout obsah vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství.

21. Státní zástupce v tomto vyjádření nejprve stručně zrekapituloval obsah stěžovatelova dovolání (odst. 1 a 2). V odst. 3 uvádí, že se k podanému dovolání vyjádří a v odst. 4 uvádí, že dovolání stěžovatele je doslovným opakováním jeho obhajoby uplatněné v předchozích stádiích trestního řízení, s níž se oba soudy beze zbytku vypořádaly. Dodává, že z důvodu, že oba soudy na stěžovatelovy námítky přiléhavě reagovaly, považuje státní zástupce za zcela nadbytečné podrobně rozvádět a opakovat argumenty jejich rozhodnutí, s jejichž nosnými důvody se ztotožňuje. V odst. 5 dovozuje, že dovolání stěžovatele je založeno na námitce, že skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve vzájemném rozporu s obsahem provedených důkazů. Uvádí, že takovou výhradu sice pod uvedený dovolací důvod podřadit lze, ale že je zjevně neopodstatněná, přičemž v odst. 6 odkazuje na závěry okresního a krajského soudu s tím, že "nepovažuje za potřebné argumenty soudů opakovat, neboť se s nimi beze zbytku ztotožňuje a nemá nic dalšího, co by nad jimi uváděný rámec doplnil". Dále konstatuje, že na podkladě provedených a řádně vyhodnocených důkazů bylo v souladu se zásadami přirozené logiky nepochybně možné učinit skutkové závěry vyjádřené následně ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku, které se také staly dostatečným podkladem pro soudy vyslovený závěr o vině a pro přisouzenou právní kvalifikaci. V odst. 7 konstatuje, že provedené důkazy hodnotí výlučně soud, nikoli obviněný, obhájce či státní zástupce. Zdůrazňuje, že vytýkaný zjevný nesoulad přitom nemůže být založen jen tím, že z různých verzí skutkového děje se soudy nižších stupňů přikloní k verzi uvedené v obžalobě, což platí jen tehdy, pokud svůj postup soudy přesvědčivě odůvodní, což se podle státního zástupce u okresního i krajského soudu také stalo. V odst. 8 se obecně vyjadřuje k zásadě *in dubio pro reo*, u které obecně konstatuje, že uplatnění této zásady je na místě, dospěje-li soud po vyhodnocení všech v úvahu přicházejících důkazů k závěru, že není možné se jednoznačně přiklonit k žádné ze skupiny odporujících si důkazů, takže zůstávají pochybnosti o tom, jak se skutkový děj odehrál. Dodává, že pokud soud po vyhodnocení důkazní situace žádné pochybnosti nemá, podmínky pro uplatnění zásady "v pochybnostech ve prospěch" splněny nejsou. Bez bližšího rozboru věci následně dodává, že právě tak tomu bylo v projednávané věci. V odst. 9 se státní zástupce vrací k dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. m) trestního řádu v jeho druhé variantě a stručně a zcela obecně uvádí, že rozsudek okresního soudu žádným nedostatkem zatížen nebyl, logicky tak nemůže být vadné ani rozhodnutí soudu krajského. V posledním odst. 10 uzavírá, že nepovažuje za potřebné cokoli dalšího k podanému dovolání uvádět. Dovolání shledává zjevně neopodstatněným a vyjadřuje souhlas s tím, aby o něm bylo rozhodnuto v neveřejném zasedání.

22. Podle Ústavního soudu neposkytnutí předmětného vyjádření nemohlo mít vliv na výsledek řízení, když neobsahovalo žádné nové argumenty. Z vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání totiž vyplývá, že jeho argumentace zahrnovala pouze obecné teoretické závěry nebo reprodukci argumentace, které již byly v řízení před soudy nižších stupňů uplatněny, a k nimž měl stěžovatel možnost se vyjádřit (již v odvolacím a dovolacím řízení). Celé vyjádření se nese v duchu opakování myšlenky, že se se stěžovatelovou argumentací již obecné soudy vypořádaly, že se s jejich rozhodnutími státní zástupce ztotožňuje a že je nadbytečné další úvahy podrobně rozvádět. S ohledem na uvedené pak lze uzavřít, že nezaslání vyjádření Nejvyššího státního zastupitelství stěžovateli tak sice představuje porušení jeho ústavních práv, nikoliv však takové intenzity, aby to

odůvodnilo kasační zásah Ústavního soudu. Zásah do stěžovatelových práv je ryze formální povahy. Podobně rozlišující náhled na jednotlivé případy má i Evropský soud pro lidská práva ve své judikatuře (viz např. rozsudek ve věci Adamčo proti Slovensku, ze dne 12. 11. 2019, stížnost č. 45084/14), v níž shledal, že k porušení práv obviněného dochází, nejsou-li mu k dalšímu vyjádření zaslána vyjádření státního zástupce v odvolacím a dovolacím řízení (sám státní zástupce podal odvolání proti rozsudku nalézacího soudu) a tato vyjádření přitom směřují k zvrácení soudního rozhodnutí ve prospěch stěžovatele. Obdobně pak v rozsudku Janáček proti České republice ze dne 2. 2. 2023, stížnost č. 9634/17, ESLP konstatoval, že pokud vyjádření neodkazovala pouze na předchozí rozhodnutí vydaná v dané věci, ale šla nad rámec odůvodnění těchto rozhodnutí, měl stěžovatel legitimní zájem se k nim vyjádřit.

23. K takovému závěru však na základě vyjádření nejvyššího státního zástupce nelze dojít, když státní zástupce ke stěžovatelově opakující se argumentaci nepřináší nic nového. Jde tak o odlišnou věc od případů, ve kterých vyjádření obsahuje argumentaci, ke které se stěžovatelé neměli v řízení možnost vyjádřit (srov. nálezn. sp. zn. III. ÚS 2300/21 ze dne 8. 11. 2023). Zrušení rozhodnutí Nejvyššího soudu by vedlo pouze ke zbytečnému prodloužení řízení. Stěžovatel v ústavní stížnosti navíc ani neuvádí argumenty, které by v řízení, pokud by mu bylo vyjádření doručeno, uplatnil. Omezuje se na opakování předchozí argumentace, ke které se soudy již vyjádřily.

24. S ohledem na výše uvedené Ústavní soud ústavní stížnost mimo ústní jednání bez přítomnosti účastníků řízení podle § 82 odst. 1 zákona o Ústavním soudu zamítl.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)
- [Výkon trestu](#)
- [Účinné vyšetřování \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vyhoštění \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [„Tvrzení proti tvrzení“ \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Ochranné opatření](#)
- [Právní styk s cizinou](#)
- [Právní styk s cizinou \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)